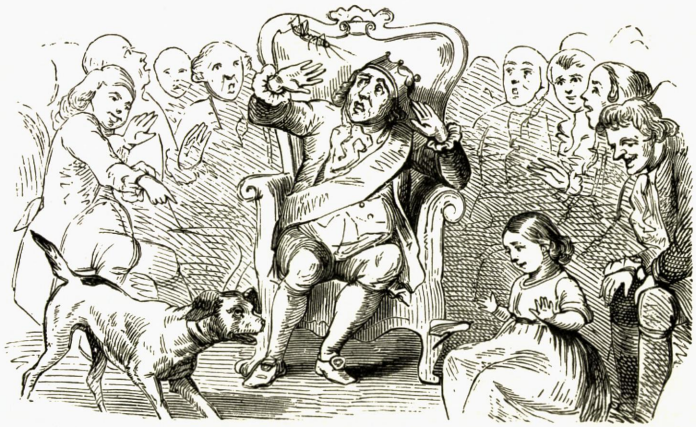

Springfyrene.

Loppen, Græshoppen og Springgaasen vilde engang se, hvem af dem der kunde springe højest, og saa inviterede de hele Verden og hvem der ellers vilde komme at se den Stads, og det var tre ordentlige Springfyre, da de kom sammen i Stuen.

»Ja, jeg giver min Datter til den, som springer højest!« sagde Kongen, »for det er saa fattigt, at de Personer skulle springe om ingenting!«

Loppen kom først frem, den havde saadanne nette Manerer og hilsede til alle Sider, for den havde Frøkenblod i sig og var vant til kun at omgaas med Mennesker, og det gør nu meget.

Nu kom Græshoppen, den var rigtignok betydelig sværere, men den havde dog ganske god Skik paa sig og var i grøn Uniform, og den var medfødt; desuden sagde Personen, at den havde en meget gammel Familie i det Land Ægypten; og at den her hjemme var højt vurderet, den var tagen lige fra Marken og sat i et Korthus, der havde tre Etager, alle sammen af Herreblade, der vendte den kulørte Side indad; der var baade Døre og Vinduer og det skaarne ud i Livet

paa Hjerter Dame. »Jeg synger saaledes,« sagde den, »at seksten indfødte Faarekyllinger, der have pebet fra smaa af og dog ikke faaet Korthus, have ved at høre mig ærgret sig endnu tyndere, end de vare!«

Begge to, baade Loppen og Græshoppen, gjorde saaledes godt rede for hvem de vare, og at de troede, de nok kunde ægte en Prinsesse.

Springgaasen sagde ikke noget, men man sagde om den, at den tænkte desto mere, og da Hofhunden kun snøftede til den, indestod han for, at Springgaasen var af god Familie; den gamle Raadmand, der havde faaet tre Ordener for at tie stille, forsikrede, at han vidste, at Springgaasen var begavet med Trolddomskraft; man kunde se paa Ryggen af den, om man fik en mild eller en streng Vinter, og det kan man ikke engang se paa Ryggen af ham, der skriver Almanakken.

»Ja, jeg siger nu ikke noget!« sagde den gamle Konge, »men jeg gaar nu altid saadan og tænker mit!«

Nu var det Springet om at gøre. Loppen sprang saa højt, at ingen kunde se det, og saa paastod de, at den slet ikke havde sprunget, og det var nu lumpent.

Græshoppen sprang kun halvt saa højt, men den sprang Kongen lige i Ansigtet, og saa sagde han, det var ækelt.

Springgaasen stod længe stille og betænkte sig, man troede til sidst, at den slet ikke kunde springe.

»Bare den ikke har faaet ondt!« sagde Hofhunden, og saa snøftede han igen til den: Rutsch! sprang den et lille, skævt Spring hen i Skødet paa Prinsessen, der sad lavt paa en Guldskammel.

Da sagde Kongen: »Det højeste Spring er at springe op til min Datter, for det er det fine af det, men sligt hører der Hoved til at falde paa, og Springgaasen har vist, at den har Hoved. Den har Ben i Panden!«

Og saa fik den Prinsessen.

»Jeg sprang dog højest!« sagde Loppen. »Men det kan være det samme! lad hende kun have den Gaaserad med

Pind og med Beg! jeg sprang dog højest, men der skal i denne Verden Krop til, for at de kunne se en!«

Og saa gik Loppen i fremmed Krigstjeneste, hvor man siger, at den blev slaaet ihjel.

Græshoppen satte sig ude i Grøften og tænkte over, hvorledes det egentlig gik til i Verden, og den sagde ogsaa: »Krop skal der til! Krop skal der til!« og saa sang den sin egen bedrøvelige Vise, og det er af den, vi har taget Historien, som dog gerne kunde være Løgn, om den endogsaa var trykt.

